

Arrest

nr. 308 947 van 26 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. COOLEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 september 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 13 november 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 november 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Katsu, gelegen in het district Deh Bala/Haskamina, in de provincie Nangarhar. U woonde hier samen

met uw moeder, uw oudere broer met een mentale beperking N(...), uw broer K(...) en met uw zus J(...). Uw vader overleed lang geleden. Hij werd vermoord door de taliban. Toen de gevechten tussen de taliban en Daesh hoge proporties aannamen verhuisde uw familie voor één maand naar Kama, gelegen in het dorp Oghuz in het district Deh Bala/Haskamina. K(...) verliet Afghanistan en diende op 10 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 7 februari 2018 kreeg hij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend (CG (...)).

Op tien of twaalfjarige leeftijd werd u gedwongen gerekruteerd door de taliban. U was aan het werk op de velden toen de taliban opdaagde en u onder dwang meenam. Ook uw buurjongens B(...), H(...) en M(...) werden meegenomen. De taliban nam u mee naar de madrassa van Ghazi Abad in het district Kot in de provincie Nangarhar, waar u drie tot vier jaar lessen volgde. U memoriseerde en reciteerde er de eerste twee tot drie jaar de Koran onder leiding van uw leerkrachten Qari M(...), A(...), I(...) en A(...). Nadien werden de jongens die de Koran volledig konden reciteren door uw leerkrachten overhandigd aan de taliban. Zij namen u mee naar Paneh Kandaw, een anderhalf uur wandelen van de madrassa. Daar kreeg u een militaire opleiding. U kwam erachter dat de jongens die de opleiding volgden zelfmoordaanslagen moesten plegen. U wilde hier niet aan meedoen. Bijgevolg ontsnapte u drie keer uit de madrassa.

Na uw eerste ontsnapping vluchtte u naar huis, waar de taliban u terug kwam halen. U werd naar de madrassa teruggeleid en volgde de opleiding verder. Nadien ontsnapte u een tweede keer en vluchtte u opnieuw naar huis. De taliban kwam u thuis halen en bracht u terug naar de madrassa, waar u werd geslagen. Uw moeder werd gewaarschuwd dat er geen derde verwittiging zou komen, maar dat u onmiddellijk zou gedood worden. U slaagde erin een derde keer te ontsnappen samen met uw vrienden en vluchtte opnieuw naar huis. Uw moeder verstopte u in de kelder van de bureu. Die avond kwam de taliban u opnieuw thuis zoeken, ze sloegen uw moeder en vroegen naar u. Uw moeder zei niet te weten waar u was. Daags nadien bracht uw moeder u naar uw maternale oom in het dorp Chinah in de provincie Nangarhar, waar u één nacht verbleef. Uw maternale oom regelde uw reis uit Afghanistan en bracht u tot in Nimroz, waar u de grens overstak.

U verliet Afghanistan ongeveer een maand na de machtsovername door de taliban. U diende op 15 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Na uw vertrek bezocht de taliban uw familie nog twee tot drie keer om u te zoeken. Tot op heden wordt u nog steeds gezocht in het dorp. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers aan geboren te zijn op 30 september 2006 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NMBV) 15 september 2022, p. 1) en verklaarde zichzelf aldus zestien jaar oud. Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 20 september 2022, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, waardoor u niet kan worden beschouwd als minderjarige. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud blijft u volhouden dat u minderjarig bent (CGVS, p. 3). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en bovendien aan deze leeftijd vasthoudt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw geboortedorp. Bij aankomst verklaarde u geboren te zijn in het dorp Puehtru (fiche NMBV, p. 1). Bij de DVZ paste u uw verklaringen aan en beweerde u in Katsu geboren te zijn, gelegen in het district Haskamina in de provincie Nangarhar (DVZ verklaringen dd. 5 januari 2023, vraag 5, p. 6). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt u om verduidelijkend gevraagd. U

stelt dat u nog nooit gehoord heeft van het dorp Puehtru en dat u geen idee heeft waar dit ligt. U ontkent bovendien dat u dit zo verklaarde bij aankomst (CGVS, p. 4). Nochtans geeft de in het administratief dossier aanwezige informatie duidelijk aan dat dit wel degelijk het geval is. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw geboorteplaats is opmerkelijk en maakt dat er meteen vragen ontstaan bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder bent u inconsistent wat betreft uw verklaringen over uw familiesamenstelling en de situatie van uw broer N(...). Zo vermeldde u bij aankomst dat u twee zussen heeft, J(...) en M(...). Beide zussen zouden bij uw moeder verblijven (Fiche NBMV, p. 3). Bij de DVZ beweerde u eveneens twee zussen te hebben. J(...) zou daarbij lange tijd geleden overleden zijn, terwijl M(...) bij uw familie in Katsu zou verblijven (DVZ verklaringen, vraag 18, p. 9). Op het CGVS verklaart u plots één zus te hebben, J(...), die bij uw moeder verblijft. U hebt geen idee wie M(...) is en beweert maar één zus te hebben (CGVS, p. 6-7). Dat u plots niet meer lijkt te weten wat u eerder over uw eigen familiesamenstelling verklaarde is erg frappant. Bovendien zijn uw laatste verklaringen, zijnde dat u maar één zus hebt, tegenstrijdig met de verklaringen van uw broer K(...), die tijdens zijn asielpcedure beweerde twee zussen te hebben. Uw oudste zus K(...) M(...) zou gehuwd zijn en destijds in Jahiband wonen (CG(...), DVZ verklaringen, vraag 17, p. 7, zie administratief dossier). Zijn andere zus zou overleden zijn in een bomaanslag (CG(...)- CGVS, p. 5, zie adm. dossier). Ook wat betreft de situatie van uw broer N(...) bent u tegenstrijdig. Bij aankomst beweerde u dat hij vier maanden voordien overleed (Fiche NBMV, p. 3). Bij de DVZ verklaarde u dat hij bij uw familie verblijft (DVZ verklaringen, vraag 18, p. 9). Op het CGVS stelt u dat hij bij uw familie verblijft en voegt u toe dat hij mentaal beperkt is (CGVS, p. 6). Uw moeder zou instaan voor zijn dagelijkse zorgen, aangezien hij volledig afhankelijk is (CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat u de ene keer beweert dat N(...) gestorven is, om dan weer te verklaren dat hij nog in leven is.

De vaststelling dat u doorheen uw asielpcedure bedrieglijke en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw leeftijd, geboorteplaats en familiesamenstelling, doet ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook betreffende de redenen voor uw vlucht legt u uiteenlopende verklaringen af. Bij uw aankomst in België beweerde u dat uw paternale neven, met wie uw familie een grondconflict had, u wilden doden. Dit zou eveneens de reden zijn dat uw broer K(...) destijds Afghanistan had verlaten (Fiche NBMV, p. 4). Tijdens uw gehoor bij de DVZ bracht u evenwel andere asielmotieven aan. U beweerde er dat de taliban u meenam naar de madrassa, waar u een militaire opleiding kreeg (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u dat u twee tot drie jaar Koranlessen volgde. Nadien kreeg u een militaire opleiding van de taliban, waarna u ingeschakeld zou worden voor een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 10). Het CGVS vraagt u naar de reden dat u hierover bij aankomst andere verklaringen aflegde. U beweert toen niet goed te hebben geweten wat u moest verklaren. Echter uw verklaringen op het CGVS zouden de waarheid zijn. U wordt nogmaals gevraagd naar de reden dat u toen geen vermelding maakte van de rekrutering en de militaire opleiding die u onderging. U stelt daarop onderweg geslagen te zijn en daardoor zware hoofdpijn te hebben gehad bij aankomst. Hierdoor kan u zich naar eigen zeggen niet goed herinneren wat u toen verklaarde (CGVS, p. 17). Dat u deze geheugenproblemen aanhaalt op het moment van de confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen en bijvoorbeeld niet wanneer uw reisweg werd besproken (CGVS, p. 16), toont aan dat uw uitleg veeleer is ingegeven door opportunisme. Op het persoonlijk onderhoud kan u steeds antwoorden op de gestelde vragen en slaagt u erin om verklaringen af te leggen over hetgeen zich voor uw vertrek heeft afgespeeld. Verder worden er door u geen medische attesten voorgelegd omtrent de impact van het beweerde geweld op uw geheugen, waardoor het CGVS evenmin kan oordelen over enig verband hiertussen.

Bovendien mag van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is die daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielpcedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u uw asielmotieven wijzigt, wijst nogmaals op de bedrieglijkheid van uw relaas.

U verklaart voorts dat alle jongens tussen tien en twaalfjarige leeftijd lessen volgden in de madrassa (CGVS, p. 4). Ook u werd daar op deze leeftijd voor het eerst ingelijfd in de madrassa (CGVS, p. 4). De jongens die de Koran konden reciteren werden door de leerkrachten meegegeven aan de taliban en kregen een aparte militaire opleiding (CGVS, p. 9). Tegelijk verklaart u dat de taliban u voor het eerst onder dwang meenam vijf of zes dagen nadat zij de macht in het hele land hadden overgenomen (CGVS, p. 8), dus na 15 augustus 2021. Uw verklaringen kunnen moeilijk met elkaar overeen stemmen aangezien u beweert in totaal drie of vier jaar naar de madrassa te zijn geweest (CGVS, p. 9), waarvan u de eerste twee of drie jaar Koranlessen volgde (CGVS, p. 10). Uw leeftijdsbeslissing toont bovendien aan dat u op het moment van uw rekrutering

veel ouder moet zijn geweest dan u beweerde. U beantwoordde bijgevolg zelf niet aan het profiel van de jongens die werden gerekruteerd, hetgeen uw verklaringen over uw persoonlijke rekrutering onaannemelijk maakt. Ook de bewering dat de taliban nog aan het rekruteren zou zijn, met het oog op het uitvoeren van zelfmoordaanslagen, op een moment dat zij de macht reeds hadden overgenomen in Afghanistan, is volstrekt ongeloofwaardig.

Er dient bovendien op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban hoe dan ook zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Uw verklaringen hieromtrent worden bijgevolg niet geloofwaardig bevonden.

Het is overigens merkwaardig dat u tot drie keer toe in staat zou zijn geweest om van de militaire opleiding in Paneh Kandaw, gelegen op drie uur wandelen van uw dorp, te ontsnappen en naar uw huis terug te keren (CGVS, p. 8). U stelt dat u tijdens de eerste twee ontsnappingspogingen het excuus gebruikte dat u naar het toilet moest (CGVS, p. 18). Dat u op dergelijk eenvoudige wijze de benen kon nemen, lijkt zeer ongeloofwaardig. U keerde telkens terug naar huis, waar de taliban u dezelfde dag nog terug kwam halen. Dat de taliban na twee ontsnappingspogingen niet daadkrachtiger zou worden in hun reactie wanneer zij u thuis terug kwamen halen, doet de geloofwaardigheid van uw relaas verder afbrokkelen. Na de derde ontsnappingspoging bent u zich in de kelder van de burens gaan verschuilen en verliet u daags nadien het land (CGVS, p. 8). Zij spraken uw moeder aan, zij zou hebben beweerd niet op de hoogte te zijn van uw verblijfplaats. Het CGVS ziet niet in waarom de taliban, na een zoveelste keer door u te zijn bedrogen, genoeg zou nemen met het antwoord van uw moeder en niet daadkrachtiger zou optreden.

Ook na uw vertrek kwam de taliban u nog twee tot drie keer thuis vragen waarom u niet terugkeerde naar de madrassa. Verder zoeken zij volgens u nog steeds naar u in het dorp (CGVS, p. 18). De vraag rijst waarom de taliban jaren na uw ontsnapping nog steeds, zij het op zeer halfslachtige wijze, naar u zou zoeken. Gezien zij u jarenlang niet thuis of elders in het dorp konden vinden, zouden zij toch op een gegeven moment hun pogingen staken, quod non. U laat volledig in het ongewisse wat de reden zou zijn van deze voortdurende interesse in u. Uw verklaringen over de ontsnappingspogingen en de bezoeken na uw vertrek overtuigen bijgevolg niet.

U legt nog tegenstrijdige verklaringen af over uw vertrekdatum. Bij aankomst verklaarde u vier maanden voor uw aankomst in België op 15 september 2022 te zijn vertrokken uit Afghanistan (Fiche NBMV, p. 3). Dat zou willen zeggen dat u rond mei 2022 zou zijn vertrokken. Bij de DVZ verklaarde u daarentegen ongeveer twintig dagen na de machtsovername te zijn vertrokken (DVZ verklaringen, vraag 33, p. 12). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u ongeveer een maand na de machtsovername te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, beweert u dat u op de dag van aankomst erg moe was en hoofdpijn had, waardoor u niet meer weet wat u toen verklaarde (CGVS, p. 5). Dat u echter incoherente verklaringen aflegt over uw vertrekdatum, maakt dat uw verklaringen daarover weinig geloofwaardig worden bevonden.

Tot slot wenst het CGVS te benadrukken dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De vaststelling dat er in hoofde van uw broer S(...) K(...) (CG(...)) werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, doet bijgevolg niets af aan de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming. Ook heeft de asielpprocedure niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van uw voorgehouden identiteit en herkomst, of van uw problemen. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Dat u hiertoe in gebreke blijft, vormt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantalburgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij

moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op

considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico

loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker legt uit dat hij zijn land van herkomst reeds lange tijd geleden verliet en het feit dat hij *"al verschillende jaren op Europese bodem"* leeft, een bijkomende vrees voor hem meebrengt. Naast het gegeven dat hij zich *"in het algemeen in een erg kwetsbare positie bevindt"*, is er in zijn hoofd een specifiek risico op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering, aldus verzoeker. Onder verwijzing naar algemene informatie betoogt verzoeker dat Afghansen die uit Europa terugkeren door de taliban of de maatschappij met argwaan kunnen worden bekeken of kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. De beschermingsverzoeken van Afghansen die terugkeren uit het Westen dienen dan ook met de nodige voorzichtigheid behandeld te worden, temeer nu de perceptie en de potentiële behandeling van terugkerende Afghansen onduidelijk zijn, zo stelt verzoeker. Hij verwijst naar de Nansen nota 3 - 22 *"Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"* van oktober 2022 en stelt dat hieruit blijkt dat de beschikbare informatie geen duidelijkheid geeft *"over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan"*. Voorts voert verzoeker aan dat een mogelijke vrees omwille van verwestering door de adjunct-commissaris niet onderzocht werd. Verzoeker meent verder goed ingeburgerd te zijn in de Belgische samenleving en stelt gemotiveerd te zijn om zijn leven en toekomst in België uit te bouwen. Bovendien stelt

hij blijf te geven van een doorgedreven en verregaande integratie, *“zodat kan aangenomen worden dat hij zich op dermate ingrijpende wijze geconformeerd heeft aan een Westerse levensstijl zodat hij, in geval van terugkeer, als verwesterd zal beschouwd worden”*. Bijgevolg, zo stelt verzoeker, zal het voor hem bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zijn, om zich aan te passen aan de normen en waarden die actueel de Afghaanse samenleving na de machtsovername door de taliban kenmerken. Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest van de Raad met nummer 283 647 van 29 januari 2023.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de verschillende criteria van de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker betwist dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft en volhardt in zijn vluchtrelaas en de redenen waarom hij Afghanistan verliet. Wat betreft zijn leeftijd benadrukt hij niet gelogen te hebben en stelt hij dat hij zijn leeftijd baseerde op zijn *taskara*. Het feit dat er een medische test werd uitgevoerd en dat hij zich neerlegde bij dit resultaat, wil niet zeggen dat hij bewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden én dat dit voldoende is om te twifelen aan zijn algemene geloofwaardigheid, aldus verzoeker. Aangaande zijn verklaringen over zijn geboortedorp en familiesamenstelling, beaamt verzoeker *“dat een aantal verklaringen doorheen z’n procedure niet gelijklopend zijn”* en stelt verzoeker dat hij tijdens zijn eerste interview uiterst zenuwachtig was, heel wat stress had en zich niet goed kan herinneren wat hij daar gezegd heeft. Hij herhaalt dat het geboortedorp ‘Puehtru’ hem onbekend is en stelt al gemerkt te hebben dat het *“voor Westerse personen moeilijk is om Afghaanse namen goed te begrijpen/neer te schrijven”*. Hij meent dan ook dat de verschillen tussen zijn verklaringen verklaard kunnen worden door een probleem in de communicatie, en wenst te herhalen dat zijn broer N. niet overleden is, maar een mentale beperking heeft en bij zijn familie in Afghanistan verblijft. Verder stelt verzoeker dat *“de algemene informatie die door verweerster in de bestreden beslissing wordt geciteerd, niet klopt met de werkelijkheid”* en dat er vaak gedwongen rekruteringen door de taliban plaatsvinden. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn verklaringen over zijn buurjongens. Aangaande de beschikbare binnenlandse bescherming, stelt verzoeker dat de Afghaanse autoriteiten, rekening houdend met de algemene situatie, niet in de mogelijkheid zijn om bescherming te bieden aan individuen.

3.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische toelichting bij de subsidiaire bescherming en betoogt vervolgens dat de adjunct-commissaris slechts op algemene wijze naar landeninformatie verwijst, maar *“geen beoordeling van de bewijswaarde van de landeninformatierapporten”* maakt. Verzoeker voert aan dat de adjunct-commissaris zich beperkt *“tot het in overweging nemen van informatie van het Europees Asielagentschap én een CEDOCA COI Focus”* en dat een bron van UNHCR (stukkenbundel verzoeker, stuk 6) ontbreekt. Zo blijkt dat de adjunct-commissaris onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen in overweging neemt, zodat er onvoldoende bewijs wordt geleverd voor de gestelde materiële feiten, aldus verzoeker.

Verzoeker gaat verder omstandig in op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt, onder verwijzing naar algemene informatie, dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind en ook IS en Al Qaeda een significante bedreiging vormen. Op heden ligt er volgens verzoeker onvoldoende landeninformatie voor waaruit kan blijken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft, zodat het onmogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In dit kader verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Vervolgens voert verzoeker een betoog over het risico op ernstige schade zoals bepaald in 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van de preciaire socio-economische en de humanitaire situatie. Verzoeker voert aan dat de bestaande en beschikbare rapporten uiterst zorgvuldig en met de nodige terughoudendheid moeten worden gelezen en hekelt dat de adjunct-commissaris zich baseerde op *“een zéér selectieve lezing van de informatie van het Europees Asielagentschap”* om te concluderen dat het optreden van de taliban slechts een beperkte impact heeft gehad op de preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan. Tevens meent verzoeker dat de adjunct-commissaris niet alle beschikbare landeninformatie in overweging nam en geen rekening hield met alle relevante elementen. Voorts stelt verzoeker dat de humanitaire crisis sterk verergerde door een combinatie van handelingen van de taliban en de internationale gemeenschap, zodat het niet uitgesloten is dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor, namelijk de taliban.

Tenslotte stelt verzoeker nog dat de taliban een zeer repressieve versie van de sharia implementeren en er onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban zullen omgaan met personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Europa.

3.1.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

"3. De Morgen, Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit, 16 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/nieuws/machtsovernamecompletee-taliban-roepen-islamitisch-emiraat-van-afghanistan-uit~b60690af/>;

4. The Journal, Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents, 20 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.thejournal.ie/protesters-ventdefiance-against-taliban-amid-uncertainty-in-afghanistan-5527292-Aug2021/>;

5. UNHCR, Position on Returns to Afghanistan, 17 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.refworld.org/docid/611a4c5c4.html>;

6. UNHCR, 'Guidance Note on the international Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, te consulteren op Refworld | UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan;

7. VRT NWS, "Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk", NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen, 10 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/10/burgeroorlog-in-afghanistan-is-nu-onvermijdelijk-navo-en-vs-v/>;

8. VRT NWS, "Slechts één zelfmoordterrorist betrokken bij aanslag in Kaboel volgens de VS, dodental loopt op tot 170", 27 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/26/vsroepen-mensen-aan-poorten-luchthaven-kaboel-op-om-weg-te-gaan/>;

9. RTBF, Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al Qaida face aux talibans, 26 augustus 2021, te consulteren op: https://www.rtf.be/info/monde/detail_afghanistan-quel-risque-terroriste-representent-l-etat-islamique-et-al-qaida-face-aux-talibans?id=10830090;

10. RVV n° 270 813 van 31 maart 2022;

11. G. Verluyten en H. El Hajji, 'Rudi Vranckx: "1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"', VRT NWS, 29 november 2021 te consulteren op BEKIJK - Rudi Vranckx: "1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten" | VRT NWS: nieuws;

12. UNHCR, 'UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs', 17 maart 2022, te consulteren op UNHCR - UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs;

13. S. Van Poucke, 'VN trekt aan alarmbel over Afghanistan', VRT NEWS, 31 maart 2022, te consulteren op VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit" | VRT NWS: nieuws; 26;

14. I. Loy, 'Afghanistan's crises by the numbers', The New Humanitarian, 15 februari 2022, te consulteren op The New Humanitarian | Hunger, inflation, migration: Afghanistan's crises, by the numbers;

15. De Morgen, 'Taliban heerst sinds een jaar weer over Afghanistan', 15 augustus 2022, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/snelnieuws/taliban-heerst-sinds-een-jaar-weer-over-afghanistan~bd036387/?referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>;

16. Amnesty International, 'One year of the Talibans broken promises, draconian restrictions and violence, geconsulteerd op 25 augustus 2022, te consulteren op: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/08/afghanistan-one-year-of-the-talibans-broken-promises-draconian-restrictions-and-violence/>;

17. Atalayar, "Daesh strikes again in Afghanistan: New attack on Shiite mosque leaves at least 12 dead", 22 april 2022, te consulteren op <https://atalayar.com/en/content/daesh-strikes-again-afghanistan>;

18. Daily Sabah, '8 killed, 18 injured after blast hits Shiite gathering in Kabul, 5 augustus 2022, te consulteren op <https://www.dailysabah.com/world/asia-pacific/8-killed-18-injured-after-blast-hits-shiite-gathering-in-kabul>;

19. VRT news, 'Rudi Vranckx in Afghanistan, jaar na machtsovername: "Armoede op hol, kind verkopen om rond te komen", te consulteren op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/08/21/rudi-vranckx-in-afghanistan-een-jaar-na-de-machtsovername/>."

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 6 maart 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook het rapport "Afghanistan – Country Focus" van EUAA van december 2023 en

de “COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023 als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 7 maart 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij de volgende nieuwe stukken voegt:

“20. ‘Afghanistan, events of 2023 – World Report 2024’, Human Rights Watch, geraadpleegd op 16 februari 2024, te consulteren op: <https://www.hrw.org/world-report/2024/country-chapters/afghanistan>;

21. United Nations, “The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security”, 1 december 2023, te consulteren op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_the_situation_in_afghanstian_december_2023.pdf;

22. ACLED, ‘Two years of repression: mapping Taliban violence targeting civilians in Afghanistan’, 11 augustus 2023, te consulteren op <https://acleddata.com/2023/08/11/two-years-of-repression-mapping-taliban-violence-targeting-civiliansin-afghanistan/>;

23. UNHCR, Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I), februari 2023, te consulteren op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2023/en/124216>.”

Verzoeker wenst in zijn aanvullende nota naar aanleiding van voormelde aanvullende nota van de verwerende partij “een antwoord te formuleren betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan”. Verzoeker stelt dat de vraag zich opdringt in welke mate de door de adjunct-commissaris gebruikte landeninformatie up-to-date, accuraat, gebalanceerd en betrouwbaar is, alsook in hoeverre er bewijswaarde aan kan worden toegekend en stelt, onder verwijzing naar algemene informatie, vast dat burgers nog steeds het slachtoffer zijn van geweld in Afghanistan. Verder stelt verzoeker dat de summier analyse die de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing en aanvullende nota maakt niet voldoende is om na te gaan of verzoeker terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Tot slot herhaalt verzoeker dat de beschikbare informatie nog geen duidelijkheid verschaft over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico’s voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Op tien- of twaalfjarige leeftijd zou verzoeker samen met zijn buurjongens gedwongen gerekruteerd en meegenomen zijn door de taliban. De taliban zouden hen naar de madrassa Ghazi Abad in het district Kot gebracht hebben, waar verzoeker gedurende drie tot vier jaar lessen zou hebben gevolgd. Wanneer verzoeker de Koran voldoende geleerd en gememoriseerd had, zou hij door de taliban meegenomen zijn naar Paneh Kandaw, waar hij een militaire opleiding gekregen zou hebben. Toen verzoeker erachter zou gekomen zijn dat hij werd opgeleid om zelfmoordaanslagen te plegen, zou hij tot driemaal toe ontsnapt zijn en naar huis teruggekeerd zijn. Bij de eerste twee ontsnappingspogingen zouden de taliban verzoeker telkens terug thuis komen halen zijn en hem terug meegenomen hebben. Bij de derde ontsnappingspoging zou verzoeker zich verstopt hebben in de kelder van de burens, waar de taliban hem niet gevonden zouden hebben, waarna zijn oom zijn vlucht uit Afghanistan geregeld zou hebben. Verzoeker zou Afghanistan een maand na de machtsovername door de taliban verlaten hebben. Tot op heden zou verzoeker nog steeds gezocht worden door de taliban.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter staving van zijn relaas tijdens de administratieve procedure geen documenten heeft neergelegd. De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift en bij zijn aanvullende nota neergelegd op 7 maart 2024 refereert, en die hij voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 1-19; aanvullende nota verzoeker, stukken

20-23), heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Te dezen is de Raad na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt zijn voorgehouden problemen met de taliban, die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de Raad de adjunct-commissaris bijtreden waar hij op goede gronden oordeelt dat er afbreuk wordt gedaan aan verzoekers geloofwaardigheid door de vaststelling dat hij geen eenduidige verklaringen aflegt over zijn leeftijd, geboorteplaats en familiesamenstelling. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers aan geboren te zijn op 30 september 2006 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NMBV) 15 september 2022, p. 1) en verklaarde zichzelf aldus zestien jaar oud. Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 20 september 2022, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, waardoor u niet kan worden beschouwd als minderjarige. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud blijft u volhouden dat u minderjarig bent (CGVS, p. 3). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en bovendien aan deze leeftijd vasthoudt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw geboortedorp. Bij aankomst verklaarde u geboren te zijn in het dorp Puehtru (fiche NMBV, p. 1). Bij de DVZ paste u uw verklaringen aan en beweerde u in Katsu geboren te zijn, gelegen in het district Haskamina in de provincie Nangarhar (DVZ verklaringen dd. 5 januari 2023, vraag 5, p. 6). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt u om verduidelijking gevraagd. U stelt dat u nog nooit gehoord heeft van het dorp Puehtru en dat u geen idee heeft waar dit ligt. U ontkent bovendien dat u dit zo verklaarde bij aankomst (CGVS, p. 4). Nochtans geeft de in het administratief dossier aanwezige informatie duidelijk aan dat dit wel degelijk het geval is. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw geboorteplaats is opmerkelijk en maakt dat er meteen vragen ontstaan bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder bent u inconsistent wat betreft uw verklaringen over uw familiesamenstelling en de situatie van uw broer N(...). Zo vermeldde u bij aankomst dat u twee zussen heeft, J(...) en M(...). Beide zussen zouden bij uw moeder verblijven (Fiche NMBV, p. 3). Bij de DVZ beweerde u eveneens twee zussen te hebben. J(...) zou daarbij lange tijd geleden overleden zijn, terwijl M(...) bij uw familie in Katsu zou verblijven (DVZ verklaringen, vraag 18, p. 9). Op het CGVS verklaart u plots één zus te hebben, J(...), die bij uw moeder verblijft. U hebt geen idee wie M(...) is en beweert maar één zus te hebben (CGVS, p. 6-7). Dat u plots niet meer lijkt te weten wat u eerder over uw eigen familiesamenstelling verklaarde is erg frappant. Bovendien zijn uw laatste verklaringen, zijnde dat u maar één zus hebt, tegenstrijdig met de verklaringen van uw broer K(...), die tijdens zijn asielprocedure beweerde twee zussen te hebben. Uw oudste zus K(...) M(...) zou gehuwd zijn en destijds in Jahiband wonen (CG(...), DVZ verklaringen, vraag 17, p. 7, zie administratief dossier). Zijn andere zus zou overleden zijn in een bomaanslag (CG(...) – CGVS, p. 5, zie adm. dossier). Ook wat betreft de situatie van uw broer N(...) bent u tegenstrijdig. Bij aankomst beweerde u dat hij vier maanden voordien overleed (Fiche NMBV, p. 3). Bij de DVZ verklaarde u dat hij bij uw familie verblijft (DVZ verklaringen, vraag 18, p. 9). Op het CGVS stelt u dat hij bij uw familie verblijft en voegt u toe dat hij mentaal beperkt is (CGVS, p. 6). Uw moeder zou instaan voor zijn dagelijkse zorgen, aangezien hij volledig afhankelijk is (CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat u de ene keer beweert dat N(...) gestorven is, om dan weer te verklaren dat hij nog in leven is.

De vaststelling dat u doorheen uw asielprocedure bedrieglijke en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw leeftijd, geboorteplaats en familiesamenstelling, doet ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Aangaande zijn verklaringen over zijn leeftijd voert verzoeker in zijn tweede middel aan de Belgische asielinstanties niet doelbewust misleid te hebben, aangezien hij zijn leeftijd gebaseerd zou hebben op zijn *taskara*. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen *taskara* heeft neergelegd en zich dienaangaande dus beperkt tot een loutere bewering. Hoewel verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aangaf over een kopie van zijn *taskara* te beschikken in het opvangcentrum, bleef hij in gebreke dit identiteitsdocument mee te nemen naar zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) en het daar neer te leggen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Nochtans werd hij bij de DVZ uitdrukkelijk gewezen op zijn plicht om alle stukken in zijn bezit voor te leggen (AD, stuk 5, vragenlijst, 1.

Voorafgaand advies). Aldus blijft verzoeker in gebreke zicht te bieden op zijn werkelijke identiteit, waaronder zijn leeftijd, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust.

Verder tracht verzoeker zijn inconsistente verklaringen wat betreft zijn geboorteplaats en familiesamenstelling te verklaren door aan te voeren dat hij bij het invullen van zijn MINTEH-fiche zenuwachtig was en stress had en hij zich niet goed kan herinneren wat hij daar gezegd heeft. Zo kan worden aangenomen dat een interview in het kader van een verzoek om internationale bescherming een zekere mate aan stress en zenuwachtigheid met zich meebrengt voor een verzoeker om internationale bescherming, neemt dit niet weg dat zijn geboorteplaats en familiesamenstelling basiskennis voor hem vormen, en dat er van hem dan ook verwacht kan worden dat hij hierover eenduidige en consistente verklaringen aflegt, *quod non in casu*. Waar verzoeker verder beweert dat hij al gemerkt heeft *“dat het voor Westerse personen moeilijk is om Afghaanse namen goed te begrijpen”*, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering is die niet gestaafd wordt. Tevens doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoeker niet alleen bij het invullen van zijn MINTEH-fiche op 15 september 2022, maar ook later in het kader van zijn interview bij de DVZ op 5 januari 2023 vermeldde dat hij twee zussen had, terwijl hij op het CGVS verklaart slechts één zus te hebben, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt. In zoverre verzoeker van mening is dat de vastgestelde verschillen in zijn verklaringen kunnen worden verklaard door een communicatieprobleem, stelt de Raad vast dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat zijn eerdere interview bij de DVZ goed verliep en dat hij hierover geen opmerkingen heeft (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Bovendien heeft verzoeker zijn verklaring bij de DVZ, nadat deze hem in het Pasjtoe werd voorgelezen, ter goedkeuring ondertekend (AD, stuk 5, verklaring DVZ). Zodoende heeft verzoeker uitdrukkelijk bevestigd dat de in het verslag opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen, waardoor verzoeker in zijn verzoekschrift niet ernstig kan aanvoeren dat de *in casu* vastgestelde verschillen in zijn verklaringen te wijten zouden zijn aan een communicatiefout. Door tenslotte in zijn verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, namelijk dat zijn broer N. niet overleden is maar bij zijn familie in Afghanistan verblijft en dat het dorp ‘Puehtru’ hem totaal onbekend is, weerlegt noch verklaart verzoeker de door de adjunct-commissaris terecht vastgestelde tegenstrijdigheden. Verzoekers betoog is bijgevolg niet dienstig om de hoger aangehaalde, pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Vervolgens kan de Raad de adjunct-commissaris bijtreden waar hij op goede gronden in de bestreden beslissing als volgt motiveert:

“Ook betreffende de redenen voor uw vlucht legt u uiteenlopende verklaringen af. Bij uw aankomst in België beweerde u dat uw paternale neven, met wie uw familie een grondconflict had, u wilden doden. Dit zou eveneens de reden zijn dat uw broer K(...) destijds Afghanistan had verlaten (Fiche NBMV, p. 4). Tijdens uw gehoor bij de DVZ bracht u evenwel andere asielmotieven aan. U beweerde er dat de taliban u meenam naar de madrassa, waar u een militaire opleiding kreeg (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u dat u twee tot drie jaar Koranlessen volgde. Nadien kreeg u een militaire opleiding van de taliban, waarna u ingeschakeld zou worden voor een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 10). Het CGVS vraagt u naar de reden dat u hierover bij aankomst andere verklaringen aflegde. U beweert toen niet goed te hebben geweten wat u moest verklaren. Echter uw verklaringen op het CGVS zouden de waarheid zijn. U wordt nogmaals gevraagd naar de reden dat u toen geen vermelding maakte van de rekrutering en de militaire opleiding die u onderging. U stelt daarop onderweg geslagen te zijn en daardoor zware hoofdpijn te hebben gehad bij aankomst. Hierdoor kan u zich naar eigen zeggen niet goed herinneren wat u toen verklaarde (CGVS, p. 17). Dat u deze geheugenproblemen aanhaalt op het moment van de confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen en bijvoorbeeld niet wanneer uw reisweg werd besproken (CGVS, p. 16), toont aan dat uw uitleg veeleer is ingegeven door opportunisme. Op het persoonlijk onderhoud kan u steeds antwoorden op de gestelde vragen en slaagt u erin om verklaringen af te leggen over hetgeen zich voor uw vertrek heeft afgespeeld. Verder worden er door u geen medische attesten voorgelegd omtrent de impact van het beweerde geweld op uw geheugen, waardoor het CGVS evenmin kan oordelen over enig verband hiertussen.

Bovendien mag van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is die daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u uw asielmotieven wijzigt, wijst nogmaals op de bedrieglijkheid van uw relaas.

U verklaart voorts dat alle jongens tussen tien en twaalfjarige leeftijd lessen volgden in de madrassa (CGVS, p. 4). Ook u werd daar op deze leeftijd voor het eerst ingelijfd in de madrassa (CGVS, p. 4). De jongens die de Koran konden reciteren werden door de leerkrachten meegegeven aan de taliban en kregen een aparte militaire opleiding (CGVS, p. 9). Tegelijk verklaart u dat de taliban u voor het eerst onder dwang meenam vijf of zes dagen nadat zij de macht in het hele land hadden overgenomen (CGVS, p. 8), dus na 15 augustus 2021. Uw verklaringen kunnen moeilijk met elkaar overeen stemmen aangezien u beweert in totaal drie of

vier jaar naar de madrassa te zijn geweest (CGVS, p. 9), waarvan u de eerste twee of drie jaar Koranlessen volgde (CGVS, p. 10). Uw leeftijdsbeslissing toont bovendien aan dat u op het moment van uw rekrutering veel ouder moet zijn geweest dan u beweerde. U beantwoordde bijgevolg zelf niet aan het profiel van de jongens die werden gerekruteerd, hetgeen uw verklaringen over uw persoonlijke rekrutering onaannemelijk maakt. Ook de bewering dat de taliban nog aan het rekruteren zou zijn, met het oog op het uitvoeren van zelfmoordaanslagen, op een moment dat zij de macht reeds hadden overgenomen in Afghanistan, is volstrekt ongeloofwaardig.

Er dient bovendien op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban hoe dan ook zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afgaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Uw verklaringen hieromtrent worden bijgevolg niet geloofwaardig bevonden.

Het is overigens merkwaardig dat u tot drie keer toe in staat zou zijn geweest om van de [madrassa], gelegen op drie uur wandelen van uw dorp, te ontsnappen en naar uw huis terug te keren (CGVS, p. 8). U stelt dat u tijdens de eerste twee ontsnappingspogingen het excuus gebruikte dat u naar het toilet moest (CGVS, p. 18). Dat u op dergelijk eenvoudige wijze de benen kon nemen, lijkt zeer ongeloofwaardig. U keerde telkens terug naar huis, waar de taliban u dezelfde dag nog terug kwam halen. Dat de taliban na twee ontsnappingen niet daadkrachtiger zou worden in hun reactie wanneer zij u thuis terug kwamen halen, doet de geloofwaardigheid van uw relaas verder afbrokkelen. Na de derde ontsnappingspoging bent u zich in de kelder van de burelen gaan verschuilen en verliet u daags nadien het land (CGVS, p. 8). Zij spraken uw moeder aan, zij zou hebben beweerd niet op de hoogte te zijn van uw verblijfplaats. Het CGVS ziet niet in waarom de taliban, na een zoveelste keer door u te zijn bedrogen, genoeg zou nemen met het antwoord van uw moeder en niet daadkrachtiger zou optreden.

Ook na uw vertrek kwam de taliban u nog twee tot drie keer thuis vragen waarom u niet terugkeerde naar de madrassa. Verder zoeken zij volgens u nog steeds naar u in het dorp (CGVS, p. 18). De vraag rijst waarom de taliban jaren na uw ontsnapping nog steeds, zij het op zeer halfslachtige wijze, naar u zou zoeken. Gezien zij u jarenlang niet thuis of elders in het dorp konden vinden, zouden zij toch op een gegeven moment hun pogingen staken, quod non. U laat volledig in het ongewisse wat de reden zou zijn van deze voortdurende interesse in u. Uw verklaringen over de ontsnappingen en de bezoeken na uw vertrek overtuigen bijgevolg niet.

U legt nog tegenstrijdige verklaringen af over uw vertrekdatum. Bij aankomst verklaarde u vier maanden voor uw aankomst in België op 15 september 2022 te zijn vertrokken uit Afghanistan (Fiche NBMV, p. 3). Dat zou willen zeggen dat u rond mei 2022 zou zijn vertrokken. Bij de DVZ verklaarde u daarentegen ongeveer twintig dagen na de machtsovername te zijn vertrokken (DVZ verklaringen, vraag 33, p. 12). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u ongeveer een maand na de machtsovername te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, beweert u dat u op de dag van aankomst erg moe was en hoofdpijn had, waardoor u niet meer weet wat u toen verklaarde (CGVS, p. 5). Dat u echter incoherente verklaringen aflegt over uw vertrekdatum, maakt dat uw verklaringen daarover weinig geloofwaardig worden bevonden."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij, door louter te volharden in zijn vluchtrelaas en de door hem voorgehouden redenen waarom hij Afghanistan verliet, in gebreke blijft.

Mede gelet op het feit dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de hoger gedane concrete vaststellingen aangaande zijn persoonlijk relaas te weerleggen of te verklaren, kan zijn loutere bewering als zou niet alleen hijzelf maar ook zijn buurjongens en nog een aantal andere personen door de taliban zijn

meegenomen niet dienen ter betwisting van de algemene informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat de door verzoeker geschetste gang van zaken niet overeenkomt met de gangbare rekruteringspraktijken van de taliban. Verzoeker brengt zelf geen objectieve informatie of elementen aan die hierop een ander licht kan werpen en slaagt er niet in afbreuk te doen aan de pertinente analyse van de adjunct-commissaris, noch aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval zou afwijken van de in de betreffende informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban.

De Raad merkt nog op dat verzoeker volgend pertinent motief van de bestreden beslissing, dat steun vindt in het administratief dossier, ongemoeid laat en er derhalve geen afbreuk aan doet:

“Tot slot wenst het CGVS te benadrukken dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De vaststelling dat er in hoofde van uw broer S(...) K(...) (CG(...)) werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, doet bijgevolg niets af aan de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming. Ook heeft de asielpcedure niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming.”

Het geheel aan verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban.

Het betoog in het tweede middel dat de Afghaanse (de-facto)autoriteiten niet in de mogelijkheid zijn om bescherming te bieden aan individuen is, in het licht van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, niet dienstig.

In zijn eerste middel haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van zijn verblijf in Europa en als verwesterd te zullen worden gezien.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen,

de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen

die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije

verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota die door de verwerende partij werd neergelegd op 6 maart 2024 doet niet anders besluiten.

Waar verzoeker in zijn eerste middel aanvoert dat de adjunct-commissaris zijn mogelijke vrees omwille van zijn verwestering niet onderzocht heeft, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Bovendien toont verzoeker met de loutere verwijzing in het voorliggende verzoekschrift naar zijn lange verblijf in het buitenland en de bewering dat hij goed ingeburgerd is en blijf geeft van een doorgedreven en verregaande integratie, niet in concreto aan dat dit hem dermate zou hebben veranderd dat hij thans verwesterd is of bij terugkeer naar Afghanistan als dusdanig zal worden beschouwd en om die reden zal worden gevisieerd door de taliban. De Raad wijst er voorts op dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 27 september 2022 blijkt dat er op basis van een leeftijdsonderzoek geconcludeerd kan worden dat verzoeker op 20 september 2022 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, meer bepaald 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar (AD, stuk 5, beslissing Dienst Voogdij van 27 september 2022). Nu verzoeker verklaard heeft Afghanistan te hebben verlaten een maand na de machtsovername door de taliban (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), kan dan ook worden aangenomen dat hij minstens tot zijn achttien jaar in Afghanistan heeft verbleven en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij totaal vervreemd zou zijn

van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat hij maandelijks contact heeft met zijn moeder in Afghanistan (*Ibid.*, p. 7). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker aangeeft moslim te zijn en hij zich nog steeds van een tolk Pasjtoe bedient (AD, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 9 en stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over de strikte interpretatie van de sharia door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie en betoogt in zijn derde middel dat *"er onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban zal omgaan met personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Europa"*. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsvername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker in zijn aanvullende nota van 7 maart 2024 en in

zijn verzoekschrift waarin hij onder andere verwijst naar de voormelde nota van Nansen waarin wordt gesteld dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders van Afghanistan naar Europa, doet hierover niet anders denken, gelet op de recentere landeninformatie die door de verwerende partij middels haar aanvullende nota op 6 maart 2024 werd bijgebracht.

Waar verzoeker in zijn eerste middel verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 283 647 van 29 januari 2023, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoekers opmerkingen ter terechtzitting dat hij bij zijn broer in België wil wonen, dat hij hier studeert en sport en alles over België weet, kunnen voorgaande appreciatie van zijn beschermingsnood niet in een ander daglicht plaatsen. Zoals reeds aangestipt in de bestreden beslissing, heeft de procedure internationale bescherming niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen. Voorts legt verzoeker geen enkel stuk voor met betrekking tot de invulling van zijn leven in België, laat staan dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij als gevolg van zijn leven en verblijf in België dermate veranderd is dat hij bij terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in de negatieve aandacht dreigt te komen van de taliban of zijn gemeenschap en met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een belangrijk deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of de gemeenschap als ‘verwesterd’ zal worden beschouwd en om die reden zal worden gevisieerd of vervolgd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*)

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestaande en beschikbare landeninformatie uiterst zorgvuldig en met de nodige terughoudendheid gelezen moet worden, wijst de Raad er opnieuw op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of*

Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Waar verzoeker nog stelt dat er tevens een gebrek is aan voldoende nauwkeurige informatie om een oordeel te vellen over de beschermingsnood van Afghanen, wijst de Raad er andermaal op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De kritiek in het verzoekschrift dat de landeninformatie waarop de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing steunt niet langer voldoende actueel is om de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen is niet langer relevant gelet op de door de verwerende partij doorgevoerde actualisatie van de landeninformatie middels haar op 6 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift kan geen ander licht werpen op de voorgaande analyse.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtöe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT